

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **B. N. L.**, zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2025, č. j. OAM-1514/ZA-ZA11-HA13-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2025, č. j. 4 Az 27/2025 - 45,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Napadeným rozhodnutím žalovaný shledal žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu; městský soud ji v záhlaví označeným rozhodnutím jako nedůvodnou zamítl.

[2] Konstatoval, že žalobce v opakované žádosti částečně uváděl totožné důvody, jako v žádosti předchozí, tedy že má v ČR rodinu a ve Vietnamu nemá žádné zázemí. Jako novou skutečnost uvedl příslušnost ke skupině Falun Gong. Soud ovšem neshledal, že toto tvrzení opodstatňuje nové meritorní posouzení žádosti žalobce, neboť se nemůže jednat o skutečnost svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování či že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 12 a § 14a zákona o azylu. Žalovaný na podkladě důkladného pohovoru totiž vyhodnotil, že žalobce nemá o tomto hnutí téměř žádné znalosti, a to ani teoretické, ani praktické, přestože tvrdil, že cvičí pravidelně několikrát týdně. V návaznosti na to žalovaný shledal, že tuto skutečnost žalobce uvedl pouze účelově,

a není věrohodné, že by skutečně byl členem této skupiny. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že tvrzení žalobce ohledně jeho homosexuality nepředstavuje novou okolnost, kterou by nemohl uplatnit již v předchozím řízení.

[3] K námitce žalobce, že žalovaný nezkoumal důvody pro udělení humanitárního azylu, soud uvedl, že v případě opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu se neuplatní § 14 zákona o azylu (ve znění účinném v době rozhodování správního orgánu, pozn. soudu), ale pouze § 11a odst. 4 téhož zákona, který umožňuje při řešení otázky přípustnosti opakované žádosti zohlednit důvody hodné zvláštního zřetele. Žalovaný v žalobcově případě žádné takové důvody implicitně neshledal, přičemž zkoumal a vzal v úvahu všechny relevantní okolnosti. Soud uzavřel, že žalobce je dospělý, svéprávný, v produktivním věku, bez zdravotních omezení, jeho případ nevykazuje žádné mimořádné okolnosti, kterými by se měl žalovaný jako důvodem podle § 11a odst. 4 zákona o azylu výslovně zabývat.

[4] Závěrem soud konstatoval, že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu). Jakákoli argumentace žalobce spočívající v tom, že splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, je tedy zcela irelevantní a mimoběžná. Žalovaný k vlastnímu posouzení žádosti žalobce vůbec nepřistoupil, hodnotil pouze otázku její přípustnosti z hlediska existence nových skutečností ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Rovněž se zabýval i tím, zda nedošlo k podstatné změně situace v zemi původu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[6] Důvod přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. spatřuje stěžovatel v tom, že se městský soud napadeným rozsudkem odklonil od ustálené judikatury v otázce posouzení požadované intenzity odůvodněného strachu z pronásledování a hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy [§ 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu].

[7] Stěžovatel namítá, že již v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil důvody, pro které o mezinárodní ochranu opakovaně žádá, a je názoru, že žalovaný měl shledat důvody pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Městský soud vyhodnotil tuto námitku jako nedůvodnou a nepřezkoumatelné a nezákonné rozhodnutí žalovaného potvrdil, čímž vadou nepřezkoumatelnosti a nezákonností zatížil i své rozhodnutí. Soud rovněž nedostatečně posoudil žalobní námitku směřující vůči neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Stěžovatel vyličil rozhodné skutečnosti, na jejichž základě mu měl žalovaný humanitární azyl udělit. Pokud tak neučinil, vybočil z mezí správního uvážení a z tohoto důvodu měl soud jeho rozhodnutí zrušit.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že stěžovatel neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení

pokračování

správního řízení. Napadený rozsudek je dle žalovaného srozumitelný a je opřen o dostatek relevantních důvodů.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná a byla podána v zákonné lhůtě. Jedná se o věc, v níž před krajským (městským) soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nutné nejprve posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne pro její nepřijatelnost.

[10] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního NSS podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se dle citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (i) kasační stížnost se týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (ii) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (iii) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (iv) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se bude jednat především tehdy, pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou judikaturu a nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, nebo pochybil-li hrubě krajský soud v konkrétním případě při výkladu hmotného či procesního práva.

[11] Kasační stížnost je **nepřijatelná**.

[12] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že napadený rozsudek je přezkoumatelný a náležitě odůvodněný (k přezkoumatelnosti viz rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38, a ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019 - 41). Městský soud jasně a srozumitelně odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak na související judikaturu a rovněž vypořádal všechny žalobní námitky. Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, proč žalobu stěžovatele zamítl.

[13] K otázce přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu a podmínkám jejího věcného projednání existuje ustálená judikatura. Z ní plyne, že přípustnost opakované žádosti vyžaduje existenci *nové skutečnosti nebo zjištění*, které musí mít určitou „přidanou hodnotu“ a kvalitu oproti žádosti předchozí. Smyslem je na jedné straně umožnit opětovné posouzení věci v případě, že nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65).

[14] Pro věcné posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu (tj. pro její přípustnost) jinými slovy nepostačuje, uvede-li cizinec (příp. v řízení vyjdou najevo) nové skutečnosti. Současně musí být splněna též podmínka, že tyto skutečnosti jsou relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, resp. slovy § 11a odst. 1 zákona o azylu, že nové

skutečnosti svědčí o tom, že by žadatel mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam hrozila vážná újma podle § 14a téhož zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017 - 44, či usnesení NSS ze dne 17. 10. 2019, č. j. 9 Azs 232/2019 - 48).

[15] Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, kterým zastavil řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost, musí vyplývat, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, č. 2642/2012 Sb. NSS). V rozhodnutí o opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně situace v zemi původu nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají (rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 - 38).

[16] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že v případě opakované žádosti o mezinárodní ochranu nemá žalovaný při posuzování její přípustnosti povinnost zkoumat, zda nové skutečnosti svědčí ve prospěch udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu, avšak může tak učinit (shledá-li důvody zvláštního zřetele hodné) podle § 11a odst. 4 téhož zákona (usnesení NSS ze dne 14. 8. 2025, č. j. 10 Azs 102/2025 - 51, či ze dne 24. 1. 2024, č. j. 7 Azs 273/2023 - 25). K aplikaci § 11a odst. 4 zákona o azylu se ovšem správní orgán ani nemusí výslovně vyjadřovat, nejsou-li dány žádné významné okolnosti, k nimž při své úvaze odůvodňující zastavení řízení nepřihlédl (rozsudky NSS ze dne 19. 7. 2024, č. j. 5 Azs 80/2024 - 28, a ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74).

[17] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod zpochybnit závěr žalovaného a městského soudu, že žádost stěžovatele o mezinárodní ochranu je nepřipustná, neboť jím uváděná nová tvrzení (příslušnost stěžovatele ke skupině Falun Gong a jeho homosexualita) nemohou vzhledem ke své nevěrohodnosti a účelovosti představovat nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, jež by odůvodňovaly opětovné vedení meritorního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Námitky stěžovatele jsou řešeny judikaturou kasačního soudu, od níž se městský soud při posouzení věci nijak neodchýlil.

[18] Přijatelnost kasační stížnosti nemůže založit ani namítané odchýlení se od judikatury v otázce intenzity v hodnocení pronásledování a hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy, neboť k meritornímu přezkoumání stěžovatelovy žádosti o mezinárodní ochranu nedošlo. Stěžovatel v kasační stížnosti navíc ani nijak nekonkretizuje, jak mělo k namítanému odchýlení se od judikatury ze strany městského soudu dojít.

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že posuzovaná věc se netýká právních otázek dosud neřešených judikaturou kasačního soudu nebo řešených rozdílně; nebyl rovněž shledán důvod učinit judikaturní odklon. Nejvyšší správní soud neshledal žádné zásadní pochybení městského soudu; ten se svým postupem nijak neodchýlil od ustálené judikatury ani nepochybil při výkladu práva. Za těchto okolností soud konstatuje, že kasační stížnost

pokračování

svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s. odmítl.

[20] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti soud nerozhodoval, neboť bezodkladně rozhodl o samotné kasační stížnosti, a otázka odkladného účinku se tak stala bezpředmětnou.

[21] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS, či usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2026

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu